

'Journeys End in Lovers' Meeting'

Een gevarieerd en aansprekend programma, speciaal samengesteld om de vriendschappelijke verbondenheid te belichten binnen de kunstenaarscirkel van de componist en zij die betrokken zijn bij de totstandkoming en uitvoering van diens liederen.

In het eerste deel van het recital staan liederen van Franz Schubert en Robert Schumann centraal.

Het recital opent met Schubertliederen op teksten van Johann Baptist Mayrhofer, van wie hij maar liefst 47 liederen getoonzet heeft. In het leven van Schubert speelde vriendschap een belangrijke rol. Zo had hij een hechte vriendenkring en de Schubertiades die hij met hen organiseerde, vormen nog steeds een inspiratiebron voor vele musici. Mayrhofer was de belangrijkste vriend van Schubert. Hij nam een deel van de scholing van Schubert op zich, met name op het gebied van kunst en literatuur uit de Klassiek Oudheid. Al met al is Mayrhofer van onschatbare waarde geweest voor de tien jaar jongere componist, met wie hij in Wenen bijna twee jaar samenwoonde.

De *Fünf Lieder* Op. 40 van Robert Schumann zijn opgedragen aan de Deense schrijver en dichter Hans Christian Andersen. Vier van de vijf teksten zijn van Andersen. Schumann leerde deze teksten kennen in een Duitse vertaling van Adelbert von Chamisso. De vijfde en tevens laatste tekst is van Chamisso zelf. De mini-cyclus verhaalt over verschillende vormen van liefde (de ultieme vorm van vriendschap?). Op het eerste gezicht is dit een onschuldig onderwerp, maar we zien bij teksten van de Andersen vaak duistere en grimmige plotwendingen. Andersen heeft een uitvoering van de liederen bijgewoond in het huis van de Schumanns te Leipzig, met sopraan Livia Frege met Clara Schumann achter de piano. Andersen memoreerde in zijn dagboek de bewuste avond van het concert, waarop de vrienden ook samen dineerden en van gedachten wisselden, als 'te kort'.

Na de pauze staan twee liedcycli van respectievelijk Gabriel Fauré en Gerald Finzi op het programma.

L'Horizon Chimérique van Fauré werd geschreven voor de toen nog jonge maar talentvolle bariton Charles Panzéra, die met zijn vrouw Madeleine Panzéra-Baillet als pianist, op 13 mei 1922 ook de première van het werk op zich nam. Fauré schreef het leeuwendeel van zijn liedcomposities voor vrouwenstem. Maar het is goed te horen dat hij zijn laatste vier liederen specifiek heeft gecomponeerd voor de (expressieve) mogelijkheden en het karakteristieke timbre van de (Panzéra's) mannenstem. Fauré vond de teksten van de tijdens de Eerste Wereldoorlog gesneuvelde dichter Jean de la Ville de Mirmont, met diens fascinatie voor de zee en verre reizen, onweerstaanbaar. Een diep gekoesterd verlangen dat overigens nooit in vervulling ging. Misschien wilde Fauré de dappere dichter eren, of wellicht herkende de oude en inmiddels in krachten tanende componist zichzelf wel in het onvervulbare verlangen van de jeugdige dichter.

Finzi's cyclus *Let Us Garlands Bring* op teksten van William Shakespeare, opgedragen aan Ralph Vaughan Williams, werd ter gelegenheid van diens zeventigste verjaardag, door bariton Robert Irwin en pianist Howard Ferguson op 12 oktober 1942 gepremieerd. Dat Vaughan Williams een belangrijke vriend was voor de bijna dertig jaar jongere Gerald Finzi, blijkt wel uit de correspondentie bestaande uit bijna tweehonderd overgebleven brieven, waarin Finzi en zijn collega elkaar van hulp en adviezen op compositorisch vlak uitwisselden. Finzi wist toen al geruime tijd

dat hij ziek was en het was uiteindelijk dan ook niet Vaughan Williams, maar Finzi die als eerste het tijdelijke verwisselde met het eeuwige: op 55-jarige leeftijd stierf hij aan de gevolgen van de ziekte van Hodgkin (lymfeklierkanker). 'Golden lads and girls all must, as chimneysweepers, come to dust.'